

El president del Barça, Joan Laporta, flanquejat per dos dels directius que li donen suport, compareix davant dels mitjans de comunicació després de la dimissió de vuit membres de la Junta, el dijous de la setmana passada.

A qui fa nosa Laporta?

La moció de censura presentada contra el president del Futbol Club Barcelona, Joan Laporta, ha portat aquesta entitat a la pitjor crisi institucional en molts anys. A pesar de rebre pressions de totes bandes, el president Laporta ha decidit no dimitir i posar el seu càrrec en mans de l'assemblea de compromissaris del mes de setembre, una decisió que continua no agradant als seus enemics.

Gairebé ningú s'hauria pogut imaginar que dos anys després de guanyar la segona Copa d'Europa de la història del Barça, Joan Laporta viuria el seu pitjor moment com a president d'aquesta entitat. Costa d'entendre també quines són les raons de fons que han portat al fet que el president més votat pels socis en tota la història del club i el que en els darrers anys ha generat més il·lusió entre els aficionats estigui, a hores d'ara, rebent cops d'arreu. Això, si

més no, tenint en compte que la majoria d'experts asseguren que, en els cinc anys de mandat de la Junta de Joan Laporta, el Barça s'ha recuperat d'una fallida econòmica catastròfica i que la imatge del club arreu del món ha assolit un nivell extraordinari. Els pèssims resultats esportius de les dues darreres temporades i els estirabots de Laporta són els principals arguments dels seus detractors.

Ara bé, hi ha algunes raons més de fons que expliquen la campanya hostil que

està rebent el president. "Evidentment, hi ha un sector important del nuïisme que no ha oblidat la pressió que va rebre de Laporta quan aquest era a l'Elefant Blau i, per tant, hi ha un factor de revenja. Hi ha també un sector lligat al món econòmic de Barcelona que no ha tolerat la irrupció esclatant d'un personatge com Laporta. A una part d'aquest sector el molesta el catalanisme del president", explica Bernat Soler, director del programa esportiu nocturn de Catalunya Ràdio *Els millors anys de la nostra vida*. Al seu torn, Lluís Mascaró, cap d'esports del diari *Sport*, considera que el més interessat que Laporta plegui és Ferran Soriano, un dels vicepresidents del Barça que van dimitir el dijous de la setmana passada, perquè, segons aquest periodista, sap que si Laporta segueix ell no tindrà opció, com pretén, de guanyar les properes eleccions. "Després hi ha el grup de Sandro Rossell, enemic ferotge de Laporta, i també el nuïisme i tot l'entorn blaugrana que no ha acceptat que un advocat jove no lligat a l'alta societat arribés a governar el Barça", explica Mascaró. En canvi, a parer de Dagoberto Escorcia, cap d'esports de *La Vanguardia*, qui primer vol que Laporta plegui és el Camp Nou. "El públic és el primer que es va manifestar, amb mocadors i xiulades. Després s'ha confirmat que hi ha més de vint mil socis que volen que Laporta se'n vagi i ha sortit Sandro Rossell dient que està preparat per si hi ha eleccions. Però també hi ha els nuïistes, que encara tenen molta rancúnia i odi i que, de seguida que han pogut, han donat suport a una moció de censura", diu Escorcia.

Assetjament mediàtic. Els mitjans de comunicació han tingut un paper cabdal en la crisi que està patint el Barça. "Hi ha una gran ofensiva per part del grup Godó, tot i que en desconec l'origen i els motius. *La Vanguardia* i *El Mundo Deportivo* han fet una campanya total en contra de Laporta. De tota manera, jo no ho atribueixo únicament a això; la gent va votar en contra de Laporta perquè estava molt empenyada", explica Bernat Soler, de Catalunya Ràdio. En aquest sentit, Lluís Mascaró, de *Sport*, apunta el tema de les promocions com una de les possibles raons d'aquesta hostilitat mediàtica. "Sempre hi ha hagut una mena de relació d'amor i odi entre el Barça i els mitjans de comunicació, ja que depenen

molt del club per a les seves promocions i poder regalar banyadors del Barça, per exemple. En l'època de Núñez a l'*Sport* vam estar castigats durant dos anys. Ara sembla que al grup Godó també li han privat de treure alguna cosa i aquí hi podria haver una de les claus per la qual aquest grup ha estat molt crític amb Laporta, n'ha demanat la dimissió i s'ha posicionat en favor de la moció", explica Mascaró. Al seu torn, Dagoberto Escorcía, de *La Vanguardia*, tot i reconèixer que els mitjans tenen molta influència en el Barça i els seus directius, assegura que el seu diari es deu als seus lectors. "No som aquí fent política contra Laporta per una qüestió d'anuncis o de publicitat. També ens van acusar de laportistes al principi. Estem en un país lliure i la gent pot opinar. Al nostre diari hi ha opinions a favor i en contra", diu Escorcía.

Els compromissaris decidiran.

Mentrestant, Joan Laporta ha posat el seu càrrec a disposició de l'assemblea de compromissaris que se celebrarà el proper mes de setembre. "Si no és per guanyar temps, la veig una proposta raonable, perquè permet al club començar la temporada amb normalitat i que l'entorn es calmi", diu Bernat Soler, director d'*Els millors anys de la nostra vida*. En una línia semblant, Lluís Mascaró, de l'*Sport*, opina que és la millor opció, ja que "seria una sortida digna per al president." Per la seva part, Dagoberto Escorcía, de *La Vanguardia*, creu que deixar el futur de Laporta en mans dels compromissaris és una pèrdua de temps: "El millor és que dimiteixi i que hi hagi eleccions com més aviat millor", diu.

En el cas que hi hagi unes noves eleccions, els tres experts consultats creuen que Sandro Rossell és el més ben situat per guanyar-les. "Ha fet una gestió bona i té un cartell excel·lent", diu Bernat Soler. "Rossell és el favorit, té més capacitat per tractar amb els mitjans i, sobretot, té l'avantatge d'haver sortit del club abans de començar la crisi", opina Lluís Mascaró. A parer de Dagoberto Escorcía, la disputa, si hi ha eleccions, serà entre Ferran Soriano i Sandro Rossell: "Rossell té el suport dels socis i els aficionats que han cregut en ell per la part esportiva, pel fitxatge de Ronaldinho. El soci no vol guerra, sinó que l'equip guanyi."

Xevi Camprubi

"Hem pecat de no saber explicar la nostra gestió"

Alfons Godall (Barcelona, 1962) és vicepresident del Futbol Club Barcelona i responsable de l'àrea social d'aquesta entitat. Godall, que, a diferència d'altres membres de la Junta, ha decidit no dimitir i mantenir-se al costat de Joan Laporta, explica algunes de les claus que permeten entendre les peticions de dimissió que ha rebut el president del Barça.

Per què, després de la moció de censura, no hi ha hagut front comú dins la Junta directiva del Futbol Club Barcelona?

—Això respon a qüestions personals de cada un dels membres de la Junta. És evident que el fet que la moció de censura recollís nou mil signatures i el 60 % dels vots a favor és un toc d'atenció important i així ho va manifestar el president. El president va posar damunt la taula de la Junta la conveniència d'arribar fins a l'assemblea de compromissaris del mes de setembre per tal de poder completar les plantilles de tots els equips professionals, exposar els comptes d'aquest exercici i posar el seu càrrec a disposició dels compromissaris.

—Per què heu decidit no dimitir i continuar formant part de la Junta?

—Els directius que hem decidit continuar hem considerat que la proposta del president és raonable i positiva per a l'entitat, perquè dona estabilitat i permet que els equips puguin començar les competicions en les millors condicions. En qualsevol cas, seran els compromissaris els qui decidiran la continuïtat del president.

—La dimissió de Laporta hauria aportat més estabilitat?

—La via que proposa el president

és raonable i legitimada pels estatuts. La decisió d'alguns companys de continuar si el president dimitia, o de plegar si el president no ho feia, trenca la coherència i la unitat que ha tingut sempre aquesta Junta. Crec que hauríem de mirar de respectar la voluntat del president un cop superada la censura, sobretot atès que la proposta que ha fet és raonable i positiva per a l'entitat.

—Qui té interès a tombar Laporta i per què?

—En aquest país la gent que és desacomplexadament catalanista i independent dels grups de poder sempre té problemes per assolir l'èxit, perquè el sistema no li ho posa fàcil. En el cas que ho aconsegueixi, el sistema reacciona contra ell com si fos un microbi. Hi ha grups econòmics, mediàtics i polítics, formats per les mateixes persones des de fa temps, que reaccionen amb rebuig quan detecten l'arribada d'un nouvingut que vol mantenir un nivell alt d'independència personal.

—Quin paper, en concret, han tingut els mitjans de comunicació en aquest afer?

—És evident que hi ha hagut una gran influència dels mitjans sobre el barcelonisme. La relació entre els mitjans i el Barça és molt complexa, perquè tots els grups competeixen per